

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΑΣΜΑΤΑ

Λενοῦλα, ξέρεις; ἔτ' ὄμορφο
ἔστ' ὁ Θεόγραφος χωριό μας,
ἐκεῖ ποῦ ἡ νιότης σκόρπιζε
τὰ γέλια, τὰ φιλιὰ,
στρίγγλα κακιά, γοργὰ μάγισσα,
ἔστ' ὁ πείσμα τῶν δυνωῶ μας,
θρονασθὴ πάνω κι' ἄρχισε
ν' ἀξαίνει ἄσπρα μαλλιά.

Καὶ ξέρεις; ἔστ' ὁ περίεργος,
ἔστ' ὁ πρότος ἀνάβλεμμά της,
ξαφνιάστηκαν, βουβάθηκαν
τοῦ δάσους τὰ πουλιὰ,
χλωμιάσανε, σωριάστηκαν
ἔστ' ὁ πικροανάσασμά της,
τ' ἀνθούλα ἀπ' τὴς γλαστρίτσες μας
τὰ μῆλα ἀπ' τὴ μὴλιά.

Στὰ ξώρκια, ἔστ' ὁ μαντέματα,
ἔστ' ὁ νύχτα φωνητὰ της,
στοιχεῖα, ἀτσιγγάνες, μάγισσες
πετάχτηκαν μὲ μὲν,
ἀρπάξαν, ἀγριοσύνησαν
τὰ ὅτι ἡύρανε μπροστά της
καὶ φύγαν, πίσω ἀφίνοντας
τὴ φρίκη, τὴν ἐρμιά.

Καὶ τώρα ἔστ' ὁ σπιτάκι μας,
ἔστ' ὁ σύδεντρο δασνάρι,
ἔστ' ὁ κῆπο, ἔστ' ὁ ἀγριολάγαδος,
ποῦ ἐρχόμασταν μικρὰ,
ὅπου κι' ἂν πᾶς, ἀγάπη μου,
ἀντὶς τὴν πρώτη χάρι,
θὲ νάδῃς τὰ ὅτι ἀγάπησες
τριγύρω σου νεκρά.

Ἀπ' τ' ἄμετρα κι' ἀφάνταχτα,
τ' ἀλόγιαστα καὶ πλάνα
στολίδια, ποῦ μερώνανε
κι' αὐτὸν τὸ Σατανᾶ,
δὲν ἔμεινε, Λενοῦλα μου,
μὸν μὲ παλῆα καμπάνα
νὰ κλαίῃ τὰ πρῶτα χρόνια μας
ἔτ' ἄχνὰ τὰ δειλινά.

Ἀλεξ. 1907

ΠΕΤΡΟΣ ΜΑΓΝΗΣ

ΤΟ ΕΡΕΙΠΙΟ

Στὸν κ. Παῦλο Γρεντὸ

Εἶταν τὰ πρῶτα Χριστούγεννα ποῦ ἔκαμνα, ἐδῶ
καὶ ὀκτὼ χρόνια, εἰς τὴν Ἀλεξάνδρεια. Εἶχα περ-
πατήσει ὅλο τὸ ἀπόγευμα χαζεύοντας μέσα εἰς τοὺς
δρόμους καὶ πρὸς τὸ βράδυ μὲ τὴν καρδιά βαριά
ἀπὸ τὴν συνειθισμένη ἀνία μου καὶ τὴν μονοτο-
νία τῆς Ἀλεξανδρινῆς ζωῆς, ἐγύρισα εἰς τὸ σπίτι
τοῦ ἀδελφικοῦ μου φίλου ποῦ μὲ φιλοξενούσε καὶ
ποῦ μ' ἐπρόσμενε πάντα μὲ ἀνοιχτὴ τὴν ἀγκαλιὰ
νὰ κάμωμε τὸν καθημερινό μας περίπατο εἰς
τὴν ἀκρογιαλιά καὶ κατόπιν ἀφοῦ ἐτρώγαμεν νὰ
παίζωμε μία παρτίδα σκάκι καὶ ὕστερα νὰ βυθι-
σθοῦμε εἰς τῆς ὥραιες καλλιτεχνικὰς μας συζη-

τήσεις ποῦ μαλακώνουν τὸν πόνο τῆς ζωῆς. Ἀλλ'
ὥπως ἐγὼ, ἔτσι καὶ ὁ φίλος μου, ἐκεῖνο τὸ βράδυ
ἦτο μελαγχολικὸς καὶ εἰς ὅλο τὸ διάστημα, ἀπὸ
τὸ σπίτι του ἕως τὰ λουτρά τοῦ Τσούρου, κάτι
παλαιὰ σαραβαλιασμένα σανιδώματα ἐνωμένα,
ποῦ ὁ θεὸς νὰ τὰ ἔκαμνε λουτρά, δὲν ἀνταλ-
λάξαμε λέξι. Βέβαια τὸ ἐπίσημον τῆς ἡμέρας
δὲν μᾶς εἶχε μελαγχολήσει, οὔτε ἡ ξενιτιά μας,
διότι ὁ φίλος μου ἦτο ἀπὸ χρόνια ἐγκαταστη-
μένος εἰς τὴν Ἀλεξάνδρεια μὲ τὴν μητέρα του
ἐγὼ δὲ πάλιν, μολονότι νεοφερμένος εἰς τὴν
Αἴγυπτο, ἤμουν συνειθισμένος ἀπὸ ξενιτιὰς, ὥστε